VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (devītā palāta paplašinātā sastāvā)

2024. gada 10. jūlijā *

Piekļuve dokumentiem – Regula (ES) Nr. 1049/2001 – Dokumenti par Ungārijas iestāžu Komisijai adresētu saraksti par uzaicinājuma iesniegt priekšlikumus projektu, ko līdzfinansē Savienība no Eiropas strukturālajiem un investīciju fondiem – Dalībvalstī izdoti dokumenti – Dalībvalsts izvirzīts iebildums – Izņēmums saistībā ar lēmumu pieņemšanas procesa aizsardzību – Jēdziens "dokuments, kurš skar jautājumu, par ko iestāde vēl nav pieņēmusi lēmumu" – Pienākums norādīt pamatojumu – Lojāla sadarbība

Lietā T-104/22

Ungārija, ko pārstāv *M. Fehér* un *G. Koós*, pārstāvji,

prasītāja,

pret

Eiropas Komisiju, ko pārstāv *C. Ehrbar*, *A. Spina* un *A. Tokár*, pārstāvji,

atbildētāja,

VISPĀRĒJĀ TIESA (devītā palāta paplašinātā sastāvā)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs L. Trišo [*L. Truchot*], tiesneši H. Kanninens [*H. Kanninen*], E. Butidžidžs [*E. Buttigieg*], M. Sampols Pukuruļs [*M. Sampol Pucurull*] (referents) un T. Perišina [*T. Perišin*],

sekretāre: A. Juhāsa-Tota [*A. Juhász-Tóth*], administratore,

ņemot vērā tiesvedības rakstveida daļu,

ņemot vērā 2022. gada 8. jūnija rīkojumu Ungārija/Komisija (T-104/22 R, nav publicēts, EU:T:2022:351), ar kuru Vispārējās tiesas priekšsēdētājs apmierināja pieteikumu par pagaidu noregulējumu un atlika lēmuma par tiesāšanās izdevumiem pieņemšanu,

pēc 2023. gada 11. oktobra tiesas sēdes

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – ungāru.

Spriedums

1 Ar prasību, kas pamatota ar LESD 263. pantu, Ungārija lūdz atcelt Eiropas Komisijas 2021. gada 14. decembra lēmumu, ar kuru trešai personai, kas ir pieteikuma iesniedzējs, atbilstoši Eiropas Parlamenta un Padomes Regulai (EK) Nr. 1049/2001 (2001. gada 30. maijs) par publisku piekļuvi Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem (OV 2001, L 145, 43. lpp.) ir piešķirta piekļuve sarakstei, ko Ungārijas iestādes nosūtījušas Komisijai par uzaicinājuma iesniegt priekšlikumus projektu (turpmāk tekstā – "apstrīdētais lēmums").

Tiesvedības priekšvēsture

2 Saistībā ar Eiropas strukturālo un investīciju fondu plānošanu (turpmāk tekstā – "ESI fondi") Komisija laikposmam no 2014. gada 1. janvāra līdz 2023. gada 31. decembrim pieņēma darbības programmu cilvēkresursu attīstībai to personu ar invaliditāti deinstitucionalizācijai, kuras pašlaik dzīvo institūcijās Ungārijā (*EFOP*), balstoties uz Ungārijas priekšlikumu atbilstoši Eiropas Parlamenta un Padomes Regulai (ES) Nr. 1303/2013 (2013. gada 17. decembris), ar ko paredz kopīgus noteikumus par Eiropas Reģionālās attīstības fondu, Eiropas Sociālo fondu, Kohēzijas fondu, Eiropas Lauksaimniecības fondu lauku attīstībai un Eiropas Jūrlietu un zivsaimniecības fondu un vispārīgus noteikumus par Eiropas Reģionālās attīstības fondu, Eiropas Sociālo fondu, Kohēzijas fondu un Eiropas Jūrlietu un zivsaimniecības fondu un atceļ Padomes Regulu (EK) Nr. 1083/2006 (OV 2013, L 347, 320. lpp., labojums – OV 2016, L 200, 140. lpp.).

3 Iepriekš minētajā darbības programmā vadošā iestāde, kuru Ungārijas iestādes izraudzījušās šīs programmas īstenošanai, sagatavoja uzaicinājuma iesniegt priekšlikumus projektu ar kodu "EFOP 2.2.5" "Pārejas no stacionārās aprūpes uz kopienā balstītiem pakalpojumiem uzlabošana – institucionālo izmitināšanas vietu aizstāšana līdz 2023. gadam" (turpmāk tekstā – "uzaicinājums iesniegt priekšlikumus EFOP 2.2.5").

4 2021. gada 30. aprīlī Komisijai tika nosūtīts piekļuves pieteikums ar atsauces numuru GESTDEM 2021/2808 saistībā ar visu oficiālo saraksti starp Komisiju un Ungārijas iestādēm par uzaicinājumu iesniegt priekšlikumus EFOP 2.2.5 atbilstoši Regulai Nr. 1049/2001.

5 No vienpadsmit dokumentiem, kurus Komisija norādīja kā tādus, uz kuriem attiecas piekļuves pieteikums, Ungārijas iestādes ir sagatavojušas piecus, proti, turpmāk minētos dokumentus:

– Ungārijas iestāžu 2020. gada 11. marta e-pasta vēstuli ar atsauces numuru Ares (2021) 3279157 ar diviem pielikumiem,

– Ungārijas iestāžu 2020. gada 19. jūnija vēstuli Komisijai ar atsauces numuru Ares (2020) 3193726,

– Ungārijas iestāžu 2020. gada 6. augusta vēstuli Komisijai ar atsauces numuru Ares (2020) 4141947,

– Ungārijas iestāžu 2021. gada 5. janvāra vēstuli Komisijai ar atsauces numuru Ares (2021) 401802,

– Ungārijas iestāžu 2021. gada 14. aprīļa vēstuli Komisijai ar atsauces numuru Ares (2021) 2528382.

6 Apspriežu procedūrā, kas paredzēta Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 4. un 5. punktā, Ungārijas iestādes ar 2021. gada 28. maija vēstuli informēja Komisiju, ka tās iebilst pret to, ka tiek sniegta piekļuve to sagatavotajiem dokumentiem, pamatojoties uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punktā paredzēto izņēmumu. Ungārijas iestādes norādīja, ka, tā kā joprojām notiek lēmumu pieņemšanas process attiecībā uz uzaicinājumu iesniegt priekšlikumus EFOP 2.2.5, šo dokumentu izsniegšana šajā posmā būtiski kaitētu vienlīdzīgas attieksmes, nediskriminācijas un pārskatāmības principiem, jo potenciālie saņēmēji varētu piekļūt informācijai, kas tiem varētu sniegt negodīgas konkurences priekšrocības.

7 2021. gada 16. jūnijā Komisija trešai personai, kas ir pieteikuma iesniedzējs, ar nosacījumu, ka tiek nodrošināta personas datu aizsardzība, piešķīra piekļuvi sešiem no vienpadsmit dokumentiem, kas identificēti kā tādi, uz kuriem attiecas lūgums izsniegt dokumentus, bet, piemērojot Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punktā paredzēto izņēmumu, atteica piekļuvi pieciem Ungārijas iestāžu izdotiem dokumentiem (turpmāk tekstā – "sākotnējais lēmums").

8 2021. gada 6. jūlijā trešā persona, kas ir pieteikuma iesniedzējs, iesniedza atkārtotu pieteikumu Komisijai saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 7. panta 2. punktu (turpmāk tekstā – "atkārtots pieteikums").

9 2021. gada 13. oktobrī, pamatojoties uz atkārtoto pieteikumu, Komisijas ģenerālsekretāre vēlreiz apspriedās ar Ungārijas iestādēm un informēja tās, ka, pārbaudījusi visu Regulas Nr. 1049/2001 4. pantā uzskaitīto izņēmumu piemērojamību, viņai šķiet, ka piekļuvi šā sprieduma 5. punktā uzskaitītajiem dokumentiem var atteikt, tikai pamatojoties uz personas datu aizsardzību.

10 Izskatot atkārtoto pieteikumu, Komisija kā tādus, uz kuriem attiecas piekļuves pieteikums, identificēja papildu dokumentus, tostarp četrus Ungārijas iestāžu izdotus dokumentus (turpmāk tekstā kopā ar šā sprieduma 5. punktā identificētajiem dokumentiem – "strīdīgie dokumenti"), proti, turpmāk minētos dokumentus:

– Ungārijas iestāžu 2020. gada 10. marta e-pasta vēstuli ar atsauces numuru Ares (2020) 1532153,

– Ungārijas iestāžu 2020. gada 30. aprīļa e-pasta vēstuli ar atsauces numuru Ares (2020) 2352996 ar vienu pielikumu,

– Ungārijas iestāžu 2020. gada 21. oktobra e-pasta vēstuli ar atsauces numuru Ares (2020) 5761728 ar diviem pielikumiem,

– Ungārijas iestāžu 2020. gada 25. novembra e-pasta vēstuli ar atsauces numuru Ares (2020) 7120859 ar vienu pielikumu.

11 Ar 2021. gada 28. oktobra e-pasta vēstuli Ungārijas iestādes atkārtoja savu nostāju, ka nav jāpiešķir piekļuve nevienam no to izdotajiem dokumentiem, pamatojoties uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punktā paredzēto izņēmumu.

12 Apstrīdētajā lēmumā Komisija lēma par trešās personas, kas ir pieteikuma iesniedzējs, atkārtoto pieteikumu un, neraugoties uz Ungārijas iestāžu pausto iebildumu, piešķīra tai piekļuvi strīdīgajiem dokumentiem, izsvītrojot personas datus. Šajā ziņā Komisija izvērtēja Ungārijas iestāžu izvirzītos argumentus un secināja, ka minētie argumenti *prima facie* nepierāda Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punktā paredzētā izņēmuma piemērojamību.

13 Ar 2021. gada 15. decembra vēstuli Komisija informēja Ungāriju par apstrīdētā lēmuma pieņemšanu.

Lietas dalībnieku prasījumi

14 Ungārijas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

– atcelt apstrīdēto lēmumu,

– piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

15 Komisija lūdz Vispārējo tiesu:

– prasību noraidīt,

– piespriest Ungārijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

16 Ungārija prasības pamatojumam formāli izvirza divus pamatus.

17 Pirmkārt, jānorāda, ka Ungārija savos procesuālajos rakstos atsaucas uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punktu, neprecizējot, vai runa ir par šī punkta pirmo vai otro daļu vai 3. punktu kopumā. Tomēr Ungārijas argumenti liecina, ka tā neatsaucas uz minēto 3. punktu kopumā, jo minētā argumentācija faktiski attiecas vienīgi uz apgalvoto Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta pirmās daļas pārkāpumu.

18 Otrkārt, jāatgādina, ka saskaņā ar judikatūru Vispārējai tiesai pamati ir jāinterpretē pēc to būtības, nevis to kvalifikācijas, un tādējādi ir jākvalificē prasības pieteikuma pamati un argumenti (skat. spriedumu, 2014. gada 5. septembris, *Éditions Odile Jacob*/Komisija, T-471/11, EU:T:2014:739 51. punkts un tajā minētā judikatūra).

19 Šajā ziņā abi Ungārijas formāli izvirzītie pamati faktiski ir viena un tā paša pamata divas daļas, kas attiecas uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta pirmās daļas pārkāpumu. Turklāt, kā izriet no Ungārijas procesuālo rakstu būtības pārbaudes, pirmajā pamatā tā atsaucas uz nepietiekamu apstrīdētā lēmuma pamatojumu, kā arī uz lojālas sadarbības principa pārkāpumu. Ungārija arī norāda, ka tad, ja Vispārējā tiesa nospriestu, ka Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta pirmā daļa šajā lietā nav piemērojama, būtu jāpiemēro šī paša panta 2. punkta trešais ievilkums.

20 Šādos apstākļos Vispārējā tiesa uzskata, ka Ungārija būtībā izvirza četrus pamatus par, pirmkārt, nepietiekamu apstrīdētā lēmuma pamatojumu, otrkārt, lojālas sadarbības principa pārkāpumu, treškārt, Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta pirmās daļas pārkāpumu un, ceturtkārt, par Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešā ievilkuma pārkāpumu.

Par pirmo pamatu – nepietiekamu apstrīdētā lēmuma pamatojumu

21 Ungārija uzskata, ka apstrīdētā lēmuma pamatojums tai neļauj izvērtēt, pirmkārt, iemeslus, kuru dēļ Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta pirmajā daļā paredzētais izņēmums šajā lietā nav piemērojams, un, otrkārt, to, vai Komisija patiešām ir pārbaudījusi, vai piekļuve strīdīgajiem dokumentiem varēja konkrēti un faktiski kaitēt lēmumu pieņemšanas procesam.

22 Turklāt Ungārija pārmet Komisijai, ka tā nav pietiekami pamatojusi iemeslus, kuru dēļ apstrīdētais lēmums ir atkāpe no tās agrākās lēmumu pieņemšanas prakses.

23 Komisija apstrīd Ungārijas argumentus.

24 Jāatgādina, ka no pastāvīgās judikatūras izriet, ka pamatojums, kas prasīts LESD 296. panta otrajā daļā un Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (turpmāk tekstā – "Harta") 41. panta 2. punkta c) apakšpunktā, jāpielāgo attiecīgā tiesību akta raksturam un tam skaidri un nepārprotami jāatklāj to pieņēmušās iestādes argumentācija, ļaujot ieinteresētajām personām noskaidrot veiktā pasākuma pamatojumu un Savienības tiesai īstenot kontroli. Prasība norādīt pamatojumu ir jāvērtē atkarībā no lietas apstākļiem, jo īpaši no izskatāmā tiesību akta satura, norādītā pamatojuma rakstura un interesēm paskaidrojumu saņemšanā, kas var būt šī tiesību akta adresātiem vai citām personām, kuras tas skar tieši un individuāli. Netiek prasīts, lai pamatojumā tiktu norādīti visi atbilstošie faktiskie un juridiskie apstākļi, jo jautājums par to, vai tiesību akta pamatojums atbilst iepriekš norādītajām prasībām, jāizvērtē, ņemot vērā ne tikai šā tiesību akta formulējumu, bet arī tā kontekstu, kā arī visu attiecīgo jomu regulējošo tiesību normu kopumu (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2007. gada 1. februāris, *Sison*/Padome, C-266/05 P, EU:C:2007:75, 80. punkts un tajā minētā judikatūra, un 2018. gada 3. maijs, Malta/Komisija, T-653/16, EU:T:2018:241, 53. punkts un tajā minētā judikatūra).

25 Konkrētāk – jākonstatē, ka tad, ja iestāde nolemj piešķirt trešai personai, kas ir pieteikuma iesniedzējs, piekļuvi dalībvalsts izdotam dokumentam, neraugoties uz šīs valsts atbilstoši Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punktam iesniegtajiem iebildumiem, šī lēmuma pamatojums var izrietēt gan no trešai personai, kas ir pieteikuma iesniedzējs, nosūtīta lēmuma par izsniegšanu, gan no akta, ar kuru attiecīgā iestāde informē minēto dalībvalsti par šī lēmuma pieņemšanu, jo šāds akts ir daļa no konteksta, kādā ir pieņemts lēmums par izsniegšanu.

26 Šajā gadījumā, pirmkārt, no apstrīdētā lēmuma izriet, ka Komisijas ģenerālsekretāre pārbaudīja, vai Ungārija savus iebildumus ir pamatojusi ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1.–3. punktā paredzētajiem materiāltiesiskajiem izņēmumiem un vai tā ir pienācīgi pamatojusi savu nostāju šajā ziņā. Otrkārt, Komisija norādīja uz Ungārijas iestāžu iebildumiem pret strīdīgo dokumentu izsniegšanu, pamatojoties uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punktā paredzēto izņēmumu, kā arī uz iemesliem, uz kuriem šīs iestādes ir atsaukušās, lai iebilstu pret minēto izsniegšanu. Tomēr Komisija secināja, ka Ungārijas iestāžu sniegtie paskaidrojumi nepamato to norādītā izņēmuma piemērošanu. Tādējādi Komisija nolēma piešķirt trešai personai, kas ir pieteikuma iesniedzējs, piekļuvi attiecīgajiem dokumentiem, izsvītrojot personas datus.

27 Ir tiesa, ka apstrīdētajā lēmumā nav ietverts izsmeļošs pamatojums attiecībā uz iemesliem, kuru dēļ Komisija uzskatīja, ka Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkts nav piemērojams. Tomēr, ņemot vērā, ka minētā lēmuma adresāts bija trešā persona, kas ir pieteikuma iesniedzējs, un ka tā mērķis nebija atteikt piekļuvi strīdīgajiem dokumentiem, Komisijai nebija pienākuma šajā lēmumā

izsmeļoši paskaidrot iemeslus, kuru dēļ tā uzskatīja, ka Ungārijas lūgums neizsniegt šos dokumentus nav pamatots, un it īpaši to, ka šajā lietā nav piemērojams Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkts.

28 Turklāt 2021. gada 15. decembra vēstulē, kas, kā norādīts šā sprieduma 25. punktā, ietilpst apstrīdētā lēmuma kontekstā, ir ietverts precīzāks to iemeslu izklāsts, kuru dēļ Komisija uzskatīja, ka Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punktā minētais izņēmums nav piemērojams strīdīgajiem dokumentiem. Šajā ziņā Komisija vispirms norāda, ka no minētās regulas 4. panta 3. punkta pirmās daļas izriet, ka dokumentiem, uz kuriem var attiekties šī tiesību norma, jābūt saistītiem ar jautājumu, par kuru iestāde vēl nav pieņēmusi lēmumu. Komisija arī norāda, ka strīdīgie dokumenti attiecas uz uzaicinājumu iesniegt priekšlikumus EFOP 2.2.5, kas tiek finansēts dalītā pārvaldībā, un ka saskaņā ar Regulas Nr. 1303/2013 34. panta 3. punkta d) apakšpunktu valsts vadošā iestāde ir atbildīga par uzaicinājumu iesniegt priekšlikumus sagatavošanu un publicēšanu. Visbeidzot Komisija norāda, ka Regulā Nr. 1303/2013 tai nav paredzēts pieņemt nekādu lēmumu, sagatavojot un apstiprinot uzaicinājumu iesniegt priekšlikumus, ko reglamentē Regula Nr. 1303/2013.

29 Komisija papildus norāda, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, lai piemērotu Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punktā paredzēto izņēmumu, jāpierāda, ka piekļuve strīdīgajiem dokumentiem var konkrēti un reāli apdraudēt Komisijas lēmumu pieņemšanas procesa aizsardzību un ka šā kaitējuma risks ir saprātīgi paredzams, nevis gluži hipotētisks. Šajā gadījumā piekļuve strīdīgajiem dokumentiem, pēc Komisijas domām, nevarēja konkrēti un faktiski kaitēt iespējamam lēmumu pieņemšanas procesam. Šajā ziņā tā norāda, ka Ungārijas iestādes saistībā ar citu piekļuves pieteikumu ar atsauces numuru GESTDEM 2020/1513, kas arī attiecas uz uzaicinājumu iesniegt priekšlikumus EFOP 2.2.5 un skar dokumentus, kuri ir līdzīgi dokumentiem, ko pieprasīts publiskot, piekrita piešķirt piekļuvi šiem dokumentiem. Turklāt Komisija norāda, ka daļa no pieprasītajiem dokumentiem, tostarp pats uzaicinājuma iesniegt priekšlikumus projekts, ir publiski pieejami.

30 Līdz ar to šādas norādes ļauj Ungārijai saprast iemeslus, kuru dēļ Komisija nolēma piešķirt piekļuvi strīdīgajiem dokumentiem trešai personai, kas ir pieteikuma iesniedzējs, un kompetentajai tiesai veikt tai uzticēto kontroli.

31 Ungārija arī pārmet Komisijai, ka tā bez īpaša pamatojuma ir atkāpusies no savas agrākās lēmumu pieņemšanas prakses. Konkrētāk Ungārija norāda, ka gan izskatot piekļuves pieteikumu ar atsauces numuru GESTDEM 2020/1513, gan sākotnējā lēmumā Komisija esot atteikusies piešķirt piekļuvi Ungārijas iestāžu izdotajiem dokumentiem, pamatojoties uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta pirmo daļu.

32 Šajā ziņā ir taisnība, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, lai arī Komisijas lēmumu, kas atbilst tās pastāvīgajai lēmumu pieņemšanas praksei, ir iespējams pamatot kopsavilkuma veidā, tostarp paredzot atsauci uz šo praksi, gadījumā, ja lēmums būtiski pārsniedz iepriekš pieņemtajos lēmumos noteikto, Komisijai ir jāsniedz detalizēts pamatojums (skat. spriedumu, 2019. gada 10. jūlijs, Komisija/*Icap* u.c., C-39/18 P, EU:C:2019:584, 28. punkts un tajā minētā judikatūra; šajā nozīmē skat. arī spriedumu, 2018. gada 3. maijs, Malta/Komisija, T-653/16, EU:T:2018:241, 54. punkts).

33 Tomēr jānorāda, ka, lai pierādītu šādas lēmumu pieņemšanas prakses esamību, Ungārija vienīgi atsaucas, pirmkārt, uz sākotnējo lēmumu un, otrkārt, uz iepriekšējo piekļuves pieteikumu ar atsauci GESTDEM 2020/1513, norādot, ka Komisija sākotnēji atteicās piešķirt trešai personai, kas

ir pieteikuma iesniedzējs, piekļuvi pieprasītajiem dokumentiem pēc Ungārijas iestāžu iebildumu iesniegšanas, pamatojoties uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta pirmo daļu. Tomēr tikai atsauce uz sākotnējo lēmumu un iepriekšējo piekļuves pieteikumu nevar pierādīt, ka pastāv konsekventa lēmumu pieņemšanas prakse attiecībā uz pieteikumu par piekļuvi dokumentiem saistībā ar uzaicinājumu iesniegt priekšlikumus EFOP 2.2.5 izskatīšanu.

34 Turklāt jākonstatē: nav noliedzams, ka sākotnējā lēmumā Komisijas Reģionālās un pilsētpolitikas ģenerāldirektorāts, pamatojoties uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punktu, atteica piekļuvi Ungārijas iestāžu izdotajiem dokumentiem.

35 Tomēr jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru atbilstoši Regulas Nr. 1049/2001 8. pantam atbilde uz sākotnējo piekļuves pieteikumu šīs pašas regulas 7. panta izpratnē ir tikai pirmā paustā nostāja, kas izskatāmajā lietā dod pieteikuma iesniedzējam iespēju aicināt Komisijas ģenerālsekretariātu atkārtoti pārskatīt konkrēto nostāju (skat. spriedumu, 2017. gada 28. marts, *Deutsche Telekom*/Komisija, T-210/15, EU:T:2017:224, 80. punkts un tajā minētā judikatūra).

36 Tādējādi tikai pasākumam, ko veicis Komisijas ģenerālsekretārs, kam piemīt lēmuma raksturs un kas pilnībā aizstāj iepriekš pausto nostāju, var būt juridiski saistoša iedarbība, kas varētu ietekmēt pieteikuma iesniedzēja intereses, vai, kā tas ir šajā gadījumā, tās dalībvalsts intereses, kura ir izdevusi dokumentus un kura iebilst pret to izsniegšanu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 28. marts, *Deutsche Telekom*/Komisija, T-210/15, EU:T:2017:224, 81. punkts un tajā minētā judikatūra).

37 Tādēļ Komisijai nekādi nebija jāpaskaidro iemesli, kuru dēļ apstrīdētajā lēmumā, kas tika pieņemts, atbildot uz atkārtoto pieteikumu, tā atkāpās no sākotnējā lēmuma. Komisijai bija tikai jāpamato tās pieņemtais risinājums.

38 Līdz ar to pirmais pamats jānoraida kā nepamatots.

Par otro pamatu – lojālas sadarbības principa pārkāpumu

39 Otrais pamats sastāv no divām daļām. Ungārija apgalvo, pirmkārt, ka Komisija Ungārijas iestādēm neesot sniegusi iespēju labāk izklāstīt savus iemeslus vai tos atkārtoti izvērtēt un, otrkārt, ka Komisija neesot pēc savas ierosmes pārbaudījusi iespēju piemērot izņēmumu, kas izriet no "Kopienas vai kādas dalībvalsts finanšu, monetārās vai ekonomikas politikas" kā sabiedrības interešu aizsardzības Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta a) apakšpunkta izpratnē, vai arī izņēmumu, kurš attiecas uz "pārbaužu, izmeklēšanas un revīzijas mērķu" konfidencialitāti šīs regulas 4. panta 2. punkta izpratnē.

40 Komisija apstrīd Ungārijas argumentus.

41 Iesākumā jāatgādina, ka Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punkts, kurā noteikts, ka dalībvalsts var lūgt iestādi neizsniegt tajā izdotu dokumentu bez tās iepriekšējas piekrišanas, attiecīgajai dalībvalstij dod iespēju iesaistīties lēmuma pieņemšanā, kas jāpieņem iestādei, un šajā nolūkā paredz lēmumu pieņemšanas procedūru, lai noteiktu, vai šīs regulas 4. panta 1.–3. punktā uzskaitītajiem materiāltiesiskajiem izņēmumiem ir pretrunā piekļuves attiecīgajam dokumentam piešķiršana. Tomēr Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punktā šai dalībvalstij nav piešķirtas vispārīgas un beznosacījuma veto tiesības diskrecionāri iebilst pret tādu tās izdotu dokumentu izsniegšanu, kuri atrodas iestādes rīcībā (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 18. jūlijs, Komisija/*Breyer*, C-213/15 P, EU:C:2017:563, 43. punkts).

42 Tādējādi Eiropas Savienības tiesību normu īstenošana ir uzticēta kopīgi iestādei un tai dalībvalstij, kura izmantojusi Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punktā paredzēto iespēju, un tādēļ šai īstenošanai ir nepieciešams savstarpējs dialogs, un atbilstoši LES 4. panta 3. punktā paredzētajam lojālās sadarbības pienākumam tām ir jārīkojas un jāsadarbojas, lai minētās normas varētu piemērot efektīvi (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2007. gada 18. decembris, Zviedrija/Komisija, C-64/05 P, EU:C:2007:802, 85. punkts).

43 No tā vispirms izriet, ka iestādei, kurā iesniegts piekļuves pieteikums dalībvalsts izdotam dokumentam, un pēdējai minētai tad, kad šī iestāde šo pieteikumu ir paziņojusi minētajai dalībvalstij, nekavējoties jāuzsāk lojāls dialogs par iespējamo Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1.–3. punktā paredzēto izņēmumu piemērošanu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2007. gada 18. decembris, Zviedrija/Komisija, C-64/05 P, EU:C:2007:802, 86. punkts).

44 Pēc tam attiecīgajai dalībvalstij, kura šī dialoga laikā ir iebildusi pret attiecīgā dokumenta izsniegšanu, jāpamato šis iebildums saskaņā ar minētajiem izņēmumiem (spriedums, 2007. gada 18. decembris, Zviedrija/Komisija, C-64/05 P, EU:C:2007:802, 87. punkts).

45 Iestāde dalībvalsts iebildumus pret tās izdota dokumenta izsniegšanu var neņemt vērā, ja izvirzītais iebildums nav nekādi pamatots vai ja sniegtais pamatojums neatsaucas uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1.–3. punktā minētajiem izņēmumiem. Ja, neskatoties uz skaidru iestādes lūgumu attiecīgajai dalībvalstij, pēdējā tomēr nesniedz nekādu pamatojumu, minētajai iestādei, ja tā savukārt uzskata, ka nav piemērojams neviens no minētajiem izņēmumiem, jāsniedz piekļuve pieprasītajam dokumentam (spriedums, 2007. gada 18. decembris, Zviedrija/Komisija, C-64/05 P, EU:C:2007:802, 88. punkts).

46 Visbeidzot – lojālais dialogs, kas raksturo ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punktu noteikto lēmumu pieņemšanas procedūru, nosaka arī pienākumu attiecīgajai iestādei ļaut dalībvalstij skaidri izteikt savus iemeslus vai izvērtēt tos atkārtoti tā, lai tos *prima facie* varētu uzskatīt par atbalstāmiem (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 5. aprīlis, Francija/Komisija, T-344/15, EU:T:2017:250, 48. punkts un tajā minētā judikatūra).

47 Šajā lietā attiecībā uz pirmo iebildumu, kā izriet no 2021. gada 13. oktobra vēstules, kuru Komisija nosūtīja Ungārijas iestādēm, Komisija pēc trešās personas, kas ir pieteikuma iesniedzējs, atkārtotā pieteikuma nekavējoties uzsāka dialogu ar Ungārijas iestādēm par iespējamo Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1.–3. punktā paredzēto izņēmumu piemērošanu. Šim nolūkam tā vispirms informēja minētās iestādes, ka, pirmšķietami pārbaudījusi Regulas Nr. 1049/2001 4. pantā uzskaitīto izņēmumu piemērojamību, tā uzskatīja, ka piekļuvi šā sprieduma 5. punktā minētajiem dokumentiem var atteikt, vienīgi pamatojoties uz personas datu aizsardzību. Tad, ņemot vērā veikto sākotnējo novērtējumu, tā lūdza Ungārijas iestādēm precizēt, uz kuru no minētās regulas 4. pantā uzskaitītajiem izņēmumiem pamatojoties tās uzskata, ka piekļuve iepriekš minētajiem dokumentiem var tikt atteikta. Visbeidzot tā lūdza Ungārijas iestādēm pamatot to iespējamos iebildumus, ņemot vērā minētos izņēmumus.

48 No iepriekš minētā izriet, pirmkārt, ka Komisija norādīja Ungārijas iestādēm, ka tā uzskatīja, ka Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punktā paredzētais izņēmums pirmšķietami nav piemērojams, un, otrkārt, ka tā deva iespēju minētajām iestādēm iebilst pret šo analīzi vai sniegt alternatīvu argumentāciju, aicinot tās iesniegt detalizētu un argumentētu pamatojumu.

49 Līdz ar to Ungārijai nav pamata apgalvot, ka Komisija tai nav devusi iespēju pirms apstrīdētā lēmuma pieņemšanas labāk izklāstīt savus iemeslus vai norādīt citus iespējamos atteikuma pamatus.

50 Attiecībā uz otro iebildumu jānorāda, ka no 2021. gada 13. oktobra vēstules izriet, ka Komisija informēja Ungārijas iestādes par to, ka tā ir pārbaudījusi visu Regulas Nr. 1049/2001 4. pantā uzskaitīto izņēmumu piemērojamību un no tā secinājusi, ka piekļuvi var atteikt, vienīgi pamatojoties uz personas datu aizsardzību.

51 Turklāt jākonstatē, ka Ungārija savus iebildumus pret strīdīgo dokumentu izsniegšanu nav pamatojusi ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. vai 2. punkta noteikumiem.

52 Tādējādi Ungārijai nav pamata pārmest Komisijai, ka tā apstrīdētajā lēmumā nav paskaidrojusi iemeslus, kuru dēļ tā uzskatīja, ka šajā lietā nav piemērojami izņēmumi, kas izriet no "Kopienas vai kādas dalībvalsts finanšu, monetārās vai ekonomikas politikas" un "pārbaužu, izmeklēšanas un revīzijas mērķu" aizsardzības.

53 Līdz ar to otrais pamats jānoraida kā nepamatots.

Par trešo pamatu – Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta pirmās daļas pārkāpumu

54 Trešais pamats ir iedalīts trīs daļās.

55 Pirmajā daļā Ungārija būtībā uzskata, ka šajā lietā ir piemērojama Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta pirmā daļa, jo turpinās Komisijas lēmumu pieņemšanas process. Pakārtoti – otrajā daļā Ungārija norāda, ka pat Komisijas lēmumu pieņemšanas procesa neesamības gadījumā Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta pirmā daļa esot jāinterpretē tādējādi, ka tā aizsargā arī procesus valsts vadošajā iestādē, kura ir atbildīga par tāda uzaicinājuma iesniegt priekšlikumus projekta pabeigšanu, ko reglamentē Regula Nr. 1303/2013, un uzaicinājums iesniegt priekšlikumus EFOP 2.2.5 tāds ir. Visbeidzot trešajā daļā Ungārija norāda, ka strīdīgo dokumentu izpaušana rada faktisku, nopietnu un konkrētu kaitējumu notiekošajam lēmumu pieņemšanas procesam saistībā ar uzaicinājuma iesniegt priekšlikumus EFOP 2.2.5 pabeigšanu.

Par trešā pamata pirmo daļu saistībā ar notiekoša Komisijas lēmumu pieņemšanas procesa esamību

56 Šajā pirmajā daļā ir divi iebildumi.

57 Pirmā iebilduma pamatojumam Ungārija norāda, ka, lai arī lēmums par uzaicinājuma iesniegt priekšlikumus EFOP 2.2.5 pabeigšanu jāpieņem valsts vadošajai iestādei, nevar neņemt vērā faktu, ka šis lēmums ir pieņemts ESI fondu dalītas pārvaldības kontekstā. Šajā ziņā Ungārija apgalvo, ka, ņemot vērā Komisijas revīzijas pilnvaras un tās iespēju veikt finanšu korekcijas, valsts vadošās iestādes interesēs esot ievērot pamatnostādnes, kuras tā saņem no Komisijas. Tādēļ jomā, kura skar Savienības finanšu resursus un kurā Komisija uzrauga ESI fondu likumīgu un pareizu izmantošanu, lēmumu, protams, pieņem valsts vadošā iestāde, tomēr iestādes noteiktajā ietvarā un tās turpmākajā kontrolē, un tas liecinot par Komisijas dalību lēmumu pieņemšanas procesā.

58 Otrā iebilduma pamatojumam Ungārija apgalvo, ka Komisijai ir prerogatīvas Regulā Nr. 1303/2013 reglamentēto darbības programmu grozīšanas jomā. Ungārija norāda, ka tā vēlas iesniegt pienācīgi pamatotu darbības programmu grozījumu lūgumu, kas varētu ietekmēt ar uzaicinājumu iesniegt priekšlikumus EFOP 2.2.5 saistīto resursu piešķiršanu. Ungārija turklāt apstrīd to, ka Komisijas lēmumu pieņemšanas process, kas vērsts uz darbības programmas grozījumu lūguma apstiprināšanu, sākas tikai pēc tam, kad ir iesniegts formāls lūgums grozīt minēto programmu. Ungārija uzskata, ka Komisijas lēmumu pieņemšanas process Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta izpratnē sākas no brīža, kad rodas dialogs starp dalībvalsti un Komisiju, lai noteiktu turpmāko grozījumu virzienu.

59 Komisija apstrīd Ungārijas argumentus.

60 Iesākumā jāatgādina, ka saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 1. apsvērumu tā saskan ar LES 1. panta otrajā daļā pausto vēlmi iezīmēt jaunu posmu, veidojot "vēl ciešāku Eiropas tautu savienību", kur lēmumu pieņemšana ir cik iespējams atklāta un cik iespējams tuvināta pilsoņiem (skat. spriedumu, 2020. gada 22. janvāris, *MSD Animal Health Innovation* un *Intervet International*/EMA (C-178/18 P, EU:C:2020:24, 48. punkts un tajā minētā judikatūra).

61 Šis fundamentālais Savienības mērķis ir arī atspoguļots, pirmkārt, LESD 15. panta 1. punktā, kurā tostarp paredzēts, ka Savienības iestādes un struktūras darbojas iespējami atklāti, un šis princips ir arī atkārtoti apstiprināts LES 10. panta 3. punktā un LESD 298. panta 1. punktā, kā arī, otrkārt, Hartas 42. pantu veltot tiesībām piekļūt dokumentiem (skat. spriedumu, 2018. gada 4. septembris, *ClientEarth*/Komisija, C-57/16 P, EU:C:2018:660, 74. punkts un tajā minētā judikatūra).

62 Šajā nolūkā Regulas Nr. 1049/2001 mērķis – kā liecina tās 4. apsvērums un tās 1. pants – ir piešķirt sabiedrībai tiesības uz iespējami plašāku piekļuvi iestāžu dokumentiem, ievērojot izņēmumu regulējumu, kas balstīts uz sabiedrības vai privāto interešu apsvērumiem, un šie izņēmumi, atkāpjoties no šajā pantā noteiktā principa, jāinterpretē un jāpiemēro šauri (skat. spriedumu, 2023. gada 7. septembris, *Breyer*/*REA*, C-135/22 P, EU:C:2023:640, 70. punkts un tajā minētā judikatūra).

63 Šīs piekļuves izņēmumu vidū ir arī Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta pirmajā daļā paredzētais izņēmums, no kura izriet, ka var atteikt piekļuvi Savienības iestādes dokumentam, ko tā izdevusi iekšējām vajadzībām, vai iestādes saņemtam dokumentam, kurš skar jautājumu, par ko minētā iestāde vēl nav pieņēmusi lēmumu, ja šī dokumenta publiskošana varētu nopietni kaitēt lēmumu pieņemšanas procesam šajā iestādē, ja vien iepazīšanās ar to nav saistīta ar sevišķām sabiedrības interesēm, un šie nosacījumi ir kumulatīvi.

64 Šajā gadījumā strīdīgie dokumenti attiecas uz saraksti, kuru Ungārijas iestādes ir nosūtījušas Komisijai saistībā ar uzaicinājuma iesniegt priekšlikumus EFOP 2.2.5 pabeigšanu. Tie attiecas uz iekšēju viedokļu apmaiņu par minēto uzaicinājuma iesniegt priekšlikumus projektu, kas apstrīdētā lēmuma pieņemšanas dienā vēl nebija galīgi publicēts.

65 Tādēļ ir jāanalizē Regulā Nr. 1303/2013 definētais institucionālais satvars, lai noteiktu, vai, pabeidzot uzaicinājumu iesniegt priekšlikumus EFOP 2.2.5, Komisijai bija jāpieņem lēmums.

66 Iesākumā jānorāda, ka uz ESI fondiem attiecas dalīta pārvaldība.

67 Šajā ziņā no Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES, Euratom) 2018/1046 (2018. gada 18. jūlijs) par finanšu noteikumiem, ko piemēro Savienības vispārējam budžetam, ar kuru groza Regulas (ES) Nr. 1296/2013, (ES) Nr. 1301/2013, (ES) Nr. 1303/2013, (ES) Nr. 1304/2013, (ES) Nr. 1309/2013, (ES) Nr. 1316/2013, (ES) Nr. 223/2014, (ES) Nr. 283/2014 un Lēmumu Nr. 541/2014/ES un atceļ Regulu (ES, Euratom) Nr. 966/2012 (OV 2018, L 193, 1. lpp.), 63. panta 1. punkta izriet, ka tad, "ja Komisija izpilda budžetu saskaņā ar dalītu pārvaldību, ar budžeta izpildi saistītus uzdevumus deleģē dalībvalstīm".

68 Turklāt atbilstoši Regulas Nr. 1303/2013 73. pantam "atbilstīgi principam par dalītu pārvaldību Komisija un dalībvalstis ir atbildīgas par programmu pārvaldību un kontroli saskaņā ar to attiecīgajiem pienākumiem, kas noteikti šajā regulā un konkrētu fondu noteikumos".

69 Konkrētāk – Regulas Nr. 1303/2013 74. pantā ir atsauce uz dalībvalstu pienākumiem dalītā pārvaldībā. Šajā ziņā no minētās regulas 74. panta 1. punkta izriet, ka "dalībvalstis veic pārvaldības, kontroles un revīzijas uzdevumus un uzņemas pienākumus, kas izriet no noteikumiem par dalītu pārvaldību, kuri izklāstīti Finanšu regulā un konkrētu fondu noteikumos".

70 Papildus, Regulas Nr. 1303/2013 75. pantā ir noteiktas Komisijas pilnvaras un atbildība. Šajā ziņā no minētā panta 1. punkta izriet, ka Komisija pārliecinās, vai dalībvalstis ir izveidojušas kontroles sistēmas un vai programmu īstenošanas laikā šīs sistēmas darbojas efektīvi.

71 Attiecībā uz dalībvalstu pienākumiem jānorāda, ka ar Regulas Nr. 1303/2013 4. panta 4. punktu dalībvalstīm attiecīgajā teritoriālajā līmenī saskaņā ar savu institucionālo, tiesisko un finanšu sistēmu un struktūrām, ko tās izraudzījušās šim mērķim, ir uzticēta atbildība par programmu sagatavošanu un īstenošanu un savu uzdevumu veikšanu sadarbībā ar attiecīgajiem 5. pantā minētajiem partneriem.

72 Šajā kontekstā no Regulas Nr. 1303/2013 34. panta 3. punkta d) apakšpunkta izriet, ka uzaicinājumu iesniegt priekšlikumus sagatavošana un publicēšana ir dalībvalstu ekskluzīvā atbildībā.

73 Turklāt Regulas Nr. 1303/2013 125. panta 3. punktā ir noteikts, ka attiecībā uz darbību atlasi valsts vadošā iestāde ir tā, kurai jāizveido un pēc apstiprināšanas jāpiemēro atbilstošas procedūras un kritēriji, lai atlasītu darbības, ko finansē no ESI fondiem.

74 Kā izriet no Regulas Nr. 1303/2013 110. panta 2. punkta a) apakšpunkta, šīs regulas 125. panta 3. punktā minētajā apstiprinājumā ir atsauce uz darbību atlases metodes un kritēriju apstiprinājumu, ko veic dalībvalsts saskaņā ar šīs pašas regulas 47. un 48. pantu izveidotā uzraudzības komiteja, nevis uz Komisijas apstiprinājumu.

75 Iepriekš minētās tiesību normas liecina, ka uzaicinājumi iesniegt priekšlikumus, kurus reglamentē Regula Nr. 1303/2013 un kuros ir noteikti kritēriji, kas jāievēro, lai atlasītu darbības, kuras paredzēts finansēt no ESI fondiem, ir dalībvalstu ekskluzīvā atbildībā.

76 No tā izriet, ka ar Regulu Nr. 1303/2013 Komisijai nav piešķirta īpaša kompetence šajā regulā reglamentēta uzaicinājuma iesniegt priekšlikumus pabeigšanas procesā, līdz ar to tai bija pamats uzskatīt, ka pirmšķietami tai nebija jāpieņem lēmums par uzaicinājumu iesniegt priekšlikumus EFOP 2.2.5.

77 Tomēr Vispārējai tiesai ir jāizvērtē iebildumi, kurus Ungārija izvirza šīs daļas pamatojumam.

– Par pirmo iebildumu attiecībā uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta pirmās daļas piemērojamību saistībā ar Komisijas ietekmi uz uzaicinājuma iesniegt priekšlikumus EFOP 2.2.5 pabeigšanu

78 Ungārija norāda: tas, ka Komisija uzaicinājuma iesniegt priekšlikumus EFOP 2.2.5 lēmumu pieņemšanas procesā var izteikt apsvērumus vai vēlāk kontrolēt tās apsvērumu ievērošanu, pretējā gadījumā paredzot finanšu korekcijas, lielā mērā ietekmē valsts vadošās iestādes lēmumu par uzaicinājuma iesniegt priekšlikumus EFOP 2.2.5 pabeigšanu. Šī Komisijas ietekme dalītā pārvaldībā ir jāsaprot tādējādi, ka lēmums, ko pieņēmusi valsts vadošā iestāde, lai arī formāli nav Komisijas lēmums, tomēr ir tās lēmumu pieņemšanas procesa neatņemama sastāvdaļa. Tādēļ Ungārija uzskata, ka iekšējām konsultācijām un apspriedēm starp valsts vadošo iestādi un Komisiju uzaicinājuma iesniegt priekšlikumus EFOP 2.2.5 ietvaros jābūt aizsargātām atbilstoši Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta pirmajai daļai, pat ja Komisijai nav jāpieņem lēmums šī jēdziena šaurā nozīmē.

79 Ungārijas argumentācija rada jautājumu par Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta pirmajā daļā paredzēto izņēmumu. Precīzāk – Vispārējai tiesai ir jānosaka, vai dalītas pārvaldības ietvaros, ja Komisija uzsāk dialogu ar Ungārijas iestādēm par ESI fondu finansēta uzaicinājuma iesniegt priekšlikumus pabeigšanu, Komisijas lēmumu pieņemšanas process ietver arī iepriekš minēto dialogu, lai arī tas obligāti neizraisa Komisijas lēmuma pieņemšanu.

80 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, interpretējot Eiropas Savienības tiesību normu, jāņem vērā ne tikai tās formulējums, bet arī tās konteksts un mērķi, kas ir izvirzīti ar tiesisko regulējumu, kurā šī norma ir ietverta (skat. spriedumu, 2023. gada 13. jūlijs, *G GmbH*, C-134/22, EU:C:2023:567, 25. punkts un tajā minētā judikatūra).

81 Attiecībā uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta pirmās daļas formulējumu jāatgādina, ka tā attiecas uz dokumentiem par jautājumu, par kuru iestāde vēl nav pieņēmusi lēmumu, un tas acīmredzami norāda uz jēdzienu "notiekošs iestādes lēmumu pieņemšanas process" piekļuves pieteikuma iesniegšanas brīdī.

82 Šajā ziņā Tiesa būtībā ir nospriedusi, ka piekļuvi dokumentam, pamatojoties uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta pirmo daļu, var atteikt tikai, ciktāl lēmumu pieņemšanas process ir saistīts ar lēmuma pieņemšanu (spriedums, 2020. gada 17. decembris, *De Masi* un *Varoufakis*/ECB, C-342/19 P, EU:C:2020:1035, 73. punkts).

83 Attiecībā uz sistēmisko interpretāciju jānorāda, ka Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punktā ir paredzēta skaidra nošķiršana atkarībā no tā, vai process ir vai nav pabeigts. Tādējādi saskaņā ar šī noteikuma pirmo daļu izņēmuma par lēmumu pieņemšanas procesa aizsardzību piemērošanas jomā ietilpst jebkurš dokuments, ko iestāde ir izstrādājusi savai iekšējai lietošanai vai ko iestāde ir saņēmusi un kas skar jautājumu, par kuru tā vēl nav pieņēmusi lēmumu. Šīs pašas tiesību normas otrajā daļā ir paredzēts, ka pēc tam, kad lēmums ir pieņemts, minētais izņēmums attiecas vienīgi uz dokumentiem, kuros ietverts viedokļu izklāsts iekšējām vajadzībām saistībā ar apspriedēm un iepriekšējām konsultācijām attiecīgajā iestādē (spriedums, 2011. gada 21. jūlijs, Zviedrija/ *MyTravel* un Komisija, C-506/08 P, EU:C:2011:496, 78. punkts).

84 Tādēļ Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta pirmajā daļā piešķirtā aizsardzība beidzas ar lēmuma pieņemšanu.

85 Attiecībā uz teleoloģisko interpretāciju, kā izriet no šā sprieduma 62. punkta, jebkāda attiecīgā panta interpretācija, kas pārsniegtu pašu formulējumu, paplašinātu Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta pirmajā daļā paredzētā izņēmuma piemērošanas jomu.

86 Līdz ar to no šā sprieduma 81.–85. punkta izriet, ka Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta pirmajā daļā paredzētā izņēmuma piemērošana ir atkarīga no tā, vai tiek identificēta procedūra, kuras noslēgumā Savienības iestāde saskaņā ar Savienības tiesībām ir pilnvarota pieņemt konkrētu lēmumu.

87 Šajā gadījumā, pirmkārt, jāatgādina, kā izriet no šā sprieduma 76. punkta, ka Komisijai nebija jāpieņem konkrēts lēmums par uzaicinājuma iesniegt priekšlikumus EFOP 2.2.5 pabeigšanu.

88 Otrkārt, lai gan Ungārija apgalvo, ka uzaicinājuma iesniegt priekšlikumus pabeigšanas procesā starp valsts vadošo iestādi un Komisiju ir notikušas iekšējas apspriedes vai konsultācijas, tā neapgalvo, ka Komisijai būtu jāpieņem lēmums.

89 Treškārt, lai gan Komisija varēja iesniegt apsvērumus par uzaicinājuma iesniegt priekšlikumus EFOP 2.2.5 projektu, it īpaši ņemot vērā tā saskaņotību ar darbības programmu, kurā ietilpa minētais projekts, un lai nodrošinātu, ka Ungārijas iestādes ESI fondus izmanto likumīgi un pareizi, no tā tomēr neizriet, ka šie apsvērumi raksturo Komisijas lēmumu pieņemšanas procesu un ļauj minēto uzaicinājumu iesniegt priekšlikumus pielīdzināt šīs iestādes lēmumam. Šie apsvērumi nekādā ziņā neskar lēmumus, kurus Komisija varētu pieņemt, piemēram, lēmumu veikt finanšu korekciju vai lēmumu apturēt ar uzaicinājumu iesniegt priekšlikumus saistītos maksājumus.

90 Papildus – ja Komisija pauž šaubas vai bažas par uzaicinājuma iesniegt priekšlikumus, ko reglamentē Regula Nr. 1303/2013, projekta likumību, jānorāda, ka valsts vadošā iestāde var nolemt īstenot Komisijas ierosinātos grozījumus, tādējādi pārliecinoties, ka minētais projekts turpinās saņemt Savienības līdzfinansējumu, un tam nav vajadzīgs Komisijas lēmums. Turklāt valsts vadošā iestāde var arī nolemt negrozīt uzaicinājumu iesniegt priekšlikumus un finansēt projektu, pamatojoties tikai uz dalībvalsts piešķirtajiem līdzekļiem. Arī gadījumā, ja uzaicinājuma iesniegt priekšlikumus projekts nav saderīgs ar Komisijas apstiprināto darbības programmu, valsts iestādēm jāizdara secinājumi no valsts tiesību viedokļa, ņemot vērā Savienības tiesības.

91 Šajā ziņā jānorāda, ka nekas neliedz dalībvalstij, uz kuru attiecas Komisijas lēmums pārtraukt maksājumu termiņus, apturēt maksājumus, kuri saistīti ar uzaicinājumu iesniegt priekšlikumus, ko reglamentē Regula Nr. 1303/2013, vai pilnībā vai daļēji atcelt Savienības ieguldījumu darbības programmā, nolemt no pašu kapitāla uzņemties Savienības finansējuma atbrīvoto daļu, lai finansētu saskaņā ar uzaicinājumu iesniegt priekšlikumus piešķirtos projektus. Šajā ziņā it īpaši jānorāda, ka atbilstoši Regulas Nr. 1303/2013 4. panta 1. punktam ESI fondi ir paredzēti kā atbilstošo valsts, reģionālo vai vietējo pasākumu papildinājums vai ieguldījums tajās un minētās regulas 87. apsvērumā ir arī precizēts, ka ESI fondu atbalstam nevajadzētu aizstāt dalībvalstu publiskos izdevumus vai līdzvērtīgus strukturālos izdevumus (skat. rīkojumu, 2020. gada 2. septembris, *ENIL Brussels Office* u.c./Komisija, T-613/19, nav publicēts, EU:T:2020:382, 36. punkts un tajā minētā judikatūra).

92 Tātad tas vien, ka Komisija piedalās procedūrā, ko reglamentē dalītas pārvaldības budžeta noteikumi, nevar pamatot to, ka šī procedūra ietilpst šīs iestādes lēmumu pieņemšanas procesā Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta pirmās daļas izpratnē. Kā izriet no šā sprieduma 68.–74. punkta, Komisijas veiktā deleģēšana valstu vadošajām iestādēm, kas raksturo dalīto

pārvaldību, neietekmē Komisijas un dalībvalstu attiecīgās kompetences, kuras skaidri definētas Regulas Nr. 1303/2013 noteikumos, tādējādi vienas un otras lēmumu pieņemšanas procesus nedrīkst jaukt.

93 No iepriekš minētā izriet, ka uzaicinājuma iesniegt priekšlikumus EFOP 2.2.5 pabeigšanas procesā Komisijai nebija jāpieņem lēmums. Tādējādi dokumenti, kurus Komisija saņēmusi tādu iekšējo apspriežu un konsultāciju laikā, kas notikušas starp valsts vadošo iestādi un Komisiju šādā procesā, nevar tikt uzskatīti par tādiem, kuri attiecas uz notiekošu Savienības iestādes lēmumu pieņemšanas procesu. Līdz ar to tos nevar uzskatīt par "[tādiem], kur[i] skar jautājumu, par ko [Savienības iestāde] nav pieņēmusi lēmumu" Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta pirmās daļas izpratnē.

94 Pretējs risinājums būtu pretrunā šā sprieduma 62. punktā atgādinātajai prasībai Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta pirmo daļu interpretēt šauri.

95 Līdz ar to trešā pamata pirmās daļas pirmais iebildums jānoraida kā nepamatots.

– Par otro iebildumu attiecībā uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta pirmās daļas piemērojamību saistībā ar Komisijas kompetenci Regulā Nr. 1303/2013 reglamentēto darbības programmu grozīšanas jomā

96 Otrā iebilduma pamatojumam Ungārija norāda, ka, lai gan lēmums par uzaicinājuma iesniegt priekšlikumus EFOP 2.2.5 pabeigšanu jāpieņem valsts vadošajai iestādei, Komisijai saskaņā ar Regulas Nr. 1303/2013 30. panta 2. punktu jāpieņem lēmums par darbības programmu grozījumiem.

97 Šajā ziņā no Regulas Nr. 1303/2013 30. panta 2. punkta izriet, ka Komisijas uzdevums ir nodrošināt, lai dalībvalstu ierosinātie darbības programmu grozījumi atbilstu Savienības tiesību normām un prasībām. Šajā kontekstā Komisija izvērtē attiecīgās dalībvalsts iesniegtos grozījumu priekšlikumus un var sniegt ieteikumus un apsvērumus par šiem priekšlikumiem pirms galīgā lēmuma pieņemšanas par grozījumu apstiprināšanu. Tādēļ, ja darbības programmas grozījumu priekšlikums tiek atzīts par atbilstošu Savienības prasībām, Komisija to oficiāli apstiprina.

98 Līdz ar to, gadījumā, ja darbības programma, kurā ietilpst uzaicinājums iesniegt priekšlikumus EFOP 2.2.5, tiktu grozīta, varētu uzskatīt, ka Komisijai bija jāpieņem lēmums un ka tajā laikā norisinājās Komisijas lēmumu pieņemšanas process.

99 Tomēr, pirmkārt, jānorāda, ka apstrīdētā lēmuma pieņemšanas brīdī Ungārijas iestādes nebija iesniegušas lūgumu grozīt darbības programmu, kurā ietilpa uzaicinājuma iesniegt priekšlikumus EFOP 2.2.5 projekts.

100 Otrkārt, strīdīgie dokumenti neattiecās uz hipotētisku lūgumu grozīt darbības programmu, ko Ungārija varēja iesniegt, bet gan uz viedokļu apmaiņu starp Komisiju un valsts vadošo iestādi par uzaicinājuma iesniegt priekšlikumus EFOP 2.2.5 projektu. Ungārija arī nav paskaidrojusi, kādā ziņā piekļuve sarakstei starp Komisiju un valsts vadošo iestādi par uzaicinājuma iesniegt priekšlikumus EFOP 2.2.5 pabeigšanu būtu varējusi apdraudēt lēmumu pieņemšanas procesu saistībā ar citu procedūru, proti, hipotētisku lūgumu grozīt darbības programmu.

101 No tā izriet, ka apstrīdētā lēmuma pieņemšanas brīdī nenotika nekāds Komisijas lēmumu pieņemšanas process un ka līdz ar to Ungārija nevarēja likumīgi pamatot savus iebildumus pret strīdīgo dokumentu izsniegšanu ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta pirmajā daļā paredzēto izņēmumu.

102 Ņemot vērā iepriekš minēto, trešā pamata pirmās daļas otrais iebildums jānoraida kā nepamatots un līdz ar to jānoraida trešā pamata pirmā daļa kopumā.

Par trešā pamata otro daļu attiecībā uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta pirmās daļas piemērojamību valsts vadošo iestāžu lēmumu pieņemšanas procesam

103 Pakārtoti Ungārija norāda, ka tad, ja Vispārējā tiesa nospriestu, ka šajā lietā nevis Komisija, bet gan valsts vadošā iestāde bija tā, kurai bija tiesības pieņemt lēmumu, publicējot uzaicinājumu iesniegt priekšlikumus, arī valsts vadošās iestādes lēmumu pieņemšanas procesam būtu jāsaņem Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punktā paredzētā aizsardzība.

104 Ungārija norāda, ka neapšaubāmi saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta pirmās daļas formulējumu ar to tiek aizsargāts vienīgi iestāžu lēmumu pieņemšanas process, tomēr, ņemot vērā šīs lietas specifiku, šīs tiesību normas piemērošanas joma neesot jāierobežo, attiecinot to tikai uz Savienības iestādēm.

105 Pirmām kārtām, tā apgalvo, ka uz šo izņēmumu ir tiesīgas atsaukties Savienības aģentūras, lai aizsargātu savu lēmumu pieņemšanas procesu.

106 Otrām kārtām, Ungārija būtībā norāda, ka Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta pirmās daļas šaura interpretācija nozīmētu, ka dalībvalstu iespējai saskaņā ar minētās regulas 4. panta 5. punktu pieprasīt atteikt piekļuvi dokumentiem, ņemot vērā minētās regulas 4. panta 1.–3. punktā norādītos iemeslus, praksē nebūtu satura. Šajā ziņā tā norāda, ka dalībvalstis varot atsaukties tikai uz šīs pašas regulas 4. panta 1. un 2. punktā paredzētajiem izņēmumiem un tādējādi nevarot aizsargāt savu iestāžu lēmumu pieņemšanas procesu, šādi to apdraudot, un līdz ar to jomā, kas skar Savienības finanšu resursus, tiekot radīta nepamatota diskriminācija atkarībā no personas, kura pieņem lēmumu.

107 Turklāt neesot aizsargātas dalībvalsts, kuras valsts tiesībās ir atļauts atteikt piekļuvi pieprasītajiem dokumentiem, leģitīmās intereses, jo Savienības tiesības ļauj apiet valsts tiesību normu, vēršoties tieši pie Savienības iestādes. Ungārija norāda, ka tas kaitējot dalībvalstu uzticībai iestādēm, līdz ar to mazinot saskaņošanas procesa starp dalībvalstīm un Komisiju efektivitāti.

108 Komisija apstrīd Ungārijas argumentus.

109 Šajā ziņā jāatgādina, ka saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 1. panta a) punktu šajā regulā "iestāde" ir Parlaments, Padome vai Komisija, savukārt minētās regulas 3. panta b) punktā ar jēdzienu "trešā persona" ir apzīmēta jebkura fiziska vai juridiska persona, kā arī subjekts ārpus attiecīgās iestādes, tostarp dalībvalstis un iestādes ārpus Kopienas.

110 Šajā lietā, pirmkārt, no Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta pirmās daļas izriet, ka šī panta mērķis nav aizsargāt dalībvalstu vai juridisku personu, kas nav Savienības iestādes, lēmumu pieņemšanas procesus. Pats šīs tiesību normas formulējums attiecas tikai uz dokumentiem, kuri skar "jautājumu, par ko [iestāde] nav pieņēmusi lēmumu".

111 Otrkārt, jāatgādina, ka Savienības likumdevējs tostarp ir atcēlis noteikumu par autoru, kas bija jāpiemēro pirms Regulas Nr. 1049/2001 spēkā esošajām tiesībām. Šāda norma paredzēja – ja iestādes rīcībā esoša dokumenta autors ir fiziska vai juridiska persona, dalībvalsts vai cita Kopienu iestāde vai struktūra, vai arī cita valsts vai starptautiska organizācija, tad piekļuves pieteikums dokumentam jāadresē tieši šī dokumenta autoram (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2007. gada 18. decembris, Zviedrija/Komisija, C-64/05 P, EU:C:2007:802, 56. punkts).

112 Tādēļ, ja Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta pirmajā daļā paredzēto izņēmumu interpretētu tādējādi, ka ar to tiek aizsargāts arī valsts vadošo iestāžu lēmumu pieņemšanas process, tad vismaz daļēji un nepareizi minētais noteikums par autoru tiktu atkārtoti ieviests attiecībā uz jebkuru dokumentu, kas ietekmē dalībvalsts lēmumu pieņemšanu. Šāda interpretācija nebūtu saderīga ne ar LESD 15. panta un Regulas Nr. 1049/2001 priekšmetu, ne mērķi piešķirt sabiedrībai pēc iespējas plašākas tiesības piekļūt iestāžu dokumentiem visās Savienības darbības jomās.

113 Treškārt, kā izriet no šā sprieduma 62. punkta, jebkāda Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta pirmās daļas interpretācija, kas pārsniegtu pašu formulējumu, paplašinātu šajā tiesību normā paredzētā izņēmuma piemērošanas jomu. Līdz ar to esot runa par plašu tās interpretāciju, kas neļaujot ierobežot attiecīgā atteikuma pamata piemērojamību.

114 Šo vērtējumu nevar atspēkot citi Ungārijas argumenti.

115 Pirmkārt, Ungārija apgalvo, ka Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta gramatiskā interpretācija neļaujot Savienības aģentūrām atsaukties uz minēto pantu, lai aizsargātu savu lēmumu pieņemšanas procesu, jo īpašie noteikumi, kas ļauj Regulu Nr. 1049/2001 attiecināt uz aģentūrām, skar tikai šīs regulas piemērošanas jomu kā tādu, bet negroza tās saturu, tostarp šīs pašas regulas 4. pantu par izņēmumiem no dokumentu izsniegšanas. Ungārija norāda, ka lietā, kurā pasludināts 2018. gada 5. februāra spriedums *MSD Animal Health Innovation* un *Intervet international*/EMA (T-729/15, EU:T:2018:67), ne Vispārējā tiesa, ne Tiesa, kas apstiprināja iepriekš minēto spriedumu apelācijas tiesvedībā, nav apstrīdējušas Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta piemērošanu aģentūras lēmumu pieņemšanas procesam.

116 Šajā ziņā jākonstatē, ka Regulas Nr. 1049/2001 piemērošana tika attiecināta arī uz Savienības aģentūrām saskaņā ar īpašu noteikumu to izveides regulās. Konkrētāk – attiecībā uz Eiropas Zāļu aģentūru (EMA) Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (EK) Nr. 726/2004 (2004. gada 31. marts), ar ko nosaka cilvēkiem paredzēto un veterināro zāļu reģistrēšanas un uzraudzības Kopienas procedūras un izveido Eiropas Zāļu aģentūru (OV 2004, L 136, 1. lpp.), 73. pantā ir skaidri paredzēts, ka Regula Nr. 1049/2001 attiecas uz EMA rīcībā esošajiem dokumentiem un ka tās valde nosaka pasākumus minētās regulas piemērošanai.

117 Līdz ar to, piemērojot īpašus noteikumus, kas ietverti to izveides regulās, aģentūrām ir tiesības piemērot visus Regulas Nr. 1049/2001 4. pantā paredzētos izņēmumus tādā pašā veidā, kā iestādes to dara attiecībā uz visiem to rīcībā esošajiem dokumentiem.

118 Kā pamatoti norāda Komisija, no tā izriet, ka Regulas Nr. 1049/2001 piemērošana EMA un citu Savienības aģentūru lēmumu pieņemšanas procedūrām izriet no skaidrām un nepārprotamām Savienības atvasināto tiesību normām un tās nav sekas Vispārējās tiesas veiktajai jēdziena "iestāde" minētās regulas izpratnē plašajai interpretācijai.

119 Otrkārt, Ungārija norāda, ka Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta šaura interpretācija nozīmētu, ka dalībvalstu iespējai saskaņā ar minētās regulas 4. panta 5. punktu pieprasīt atteikt piekļuvi dokumentiem, ņemot vērā 4. panta 3. punktā norādītos iemeslus, praksē nebūtu satura.

120 Šajā ziņā ir taisnība, ka judikatūrā tiek atzīts, ka dalībvalsts var atsaukties uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punktu (spriedumi, 2007. gada 18. decembris, Zviedrija/Komisija, C-64/05 P, EU:C:2007:802, 76., 81., 83. un 93. punkts, un 2012. gada 21. jūnijs, *IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds*/Komisija, C-135/11 P, EU:C:2012:376, 62.–66. punkts).

121 Tomēr Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta pirmā daļa ir piemērojama dalībvalstu izdotiem dokumentiem, kurus Savienības iestāde ir saņēmusi saistībā ar tās lēmumu pieņemšanas procesu. Šis pants tātad nav piemērojams dokumentiem, kas attiecas uz lēmumu pieņemšanas procesu dalībvalstī.

122 Treškārt, nevar tikt atbalstīti Ungārijas argumenti par valsts vadošo iestāžu lēmumu pieņemšanas procesa un dalībvalstu leģitīmo interešu, kuru aizsardzību nodrošina valsts tiesības, apdraudējumu.

123 Regulas Nr. 1049/2001 2. panta 3. punktā ir paredzēts, ka šī regula ir piemērojama visiem Savienības iestādes dokumentiem, tātad dokumentiem, kurus tā ir izdevusi, saņēmusi vai kuri ir tās rīcībā un skar jebkuru darbības jomu Eiropas Savienībā. Līdz ar to no šī panta izriet, ka principā, izņemot dokumentus, kuri kvalificēti par slepeniem un kuriem jāpiemēro šī paša panta 5. punktā paredzētā īpašā attieksme, uz dokumentu, ko valsts iestāde nosūtījusi Savienības iestādei, sākot no šī brīža, attiecas vienīgi Savienības tiesības, un šī iestāde par to ir atbildīga saistībā ar tai adresētu pieteikumu par piekļuvi dokumentam.

124 Turklāt jānorāda, ka dalībvalstu leģitīmās intereses var tikt arī aizsargātas, piemērojot Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. un 2. punktā paredzētos izņēmumus.

125 Ceturtkārt, Ungārija norāda: tas, ka netiek aizsargāts valsts vadošo iestāžu lēmumu pieņemšanas process, kaitējot dalībvalstu uzticībai iestādēm un izraisot saskaņošanas procesa starp dalībvalstīm un Komisiju efektivitātes samazināšanos.

126 Jānorāda, ka ar vienkāršu atsauci uz risku, ka varētu rasties negatīvas sekas saziņai starp dalībvalstīm un iestādēm un samazināties saskaņošanas procesa starp pusēm efektivitāte, nepietiek, lai uzskatītu, ka arī valsts vadošo iestāžu lēmumu pieņemšanas process būtu jāaizsargā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta pirmajā daļā paredzēto izņēmumu. Šādi dalībvalstīm tiktu sniegtas diskrecionāras tiesības šajā jomā, vai vismaz ar šo regulu īstenotā dokumentu piekļuves politika tiktu pakļauta ar to saistītai valsts politikai. Tas neatbilstu ne ar Regulu Nr. 1049/2001 ieviestajai dokumentu piekļuves sistēmai, ne LES 4. pantā 3. punktā noteiktajam dalībvalstu lojālas sadarbības ar Komisiju pienākumam (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2011. gada 24. maijs, *Batchelor*/Komisija, T-250/08, EU:T:2011:236, 80. punkts un tajā minētā judikatūra).

127 No tā izriet, ka Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta pirmajā daļā paredzētais izņēmums nevar tikt interpretēts tādējādi, ka tas aizsargā arī valsts vadošās iestādes lēmumu pieņemšanas procesu. Līdz ar to trešā pamata otrā daļa jānoraida kā nepamatota.

Par trešā pamata trešo daļu attiecībā uz nopietnu, faktisku un konkrētu kaitējumu lēmumu pieņemšanas procesa aizsardzībai saistībā ar uzaicinājuma iesniegt priekšlikumus EFOP 2.2.5 projekta pabeigšanu

128 Šīs daļas pamatojumam Ungārija norāda, ka visas sarakstes starp Ungārijas iestādēm un Komisiju attiecībā uz uzaicinājumu iesniegt priekšlikumus EFOP 2.2.5 publiskošana varētu apdraudēt minētā uzaicinājuma pabeigšanu, jo strīdīgo dokumentu publiskošana varētu sniegt atsevišķām organizācijām iekšēju informāciju, kas tām ļautu labāk sagatavot savus pieteikumus uzaicinājumam iesniegt priekšlikumus, kaitējot citām konkurējošām organizācijām, kurām nav tāda paša līmeņa informācijas.

129 Šīs lietas apstākļos Vispārējā tiesa uzskata, ka pilnīguma labad jāpārbauda, vai ir izpildīts šā sprieduma 63. punktā minētais nosacījums, kas attiecas uz nopietnu kaitējumu lēmumu pieņemšanas procesa aizsardzībai, un tādējādi jāanalizē iemesli, kurus Ungārija ir izvirzījusi, lai pamatotu Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta pirmajā daļā paredzētā izņēmuma piemērošanu, pieņemot, ka šī tiesību norma ir piemērojama šajā lietā.

130 Šajā ziņā, lai pamatotu tā piemērošanu, nevar pietikt ar to vien, ka dokuments attiecas uz kādu no interesēm, kura ir aizsargāta ar Regulas Nr. 1049/2001 4. pantā paredzēto izņēmumu no piekļuves tiesībām (skat. spriedumu, 2014. gada 3. jūlijs, Padome/*in 't Veld*, C-350/12 P, EU:C:2014:2039, 51. punkts un tajā minētā judikatūra).

131 Precīzāk, lai piemērotu Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta pirmajā daļā paredzēto izņēmumu, jāpierāda, ka piekļuve strīdīgajiem dokumentiem var konkrēti un efektīvi apdraudēt iestādes lēmumu pieņemšanas procesa aizsardzību un ka šā kaitējuma risks ir saprātīgi paredzams, nevis gluži hipotētisks (skat. spriedumu, 2018. gada 22. marts, *De Capitani* /Parlaments, T-540/15, EU:T:2018:167, 63. punkts un tajā minētā judikatūra).

132 Turklāt, lai uz to attiektos Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta pirmajā daļā paredzētais izņēmums, lēmumu pieņemšanas procesa kaitējumam jābūt nopietnam. Tas tā it īpaši ir tad, ja dokumenta izsniegšanai ir ievērojama ietekme uz lēmumu pieņemšanas procesu. Nopietnības novērtēšana ir atkarīga no visiem lietas apstākļiem, it īpaši no šīs izsniegšanas negatīvās ietekmes uz iestādes norādīto lēmumu pieņemšanas procesu (skat. spriedumu, 2011. gada 7. jūnijs, *Toland* /Parlaments, T-471/08, EU:T:2011:252, 71. punkts un tajā minētā judikatūra).

133 Šajā lietā Ungārijas norādītais pamatojums neļauj noteikt, kā strīdīgo dokumentu izsniegšana varētu efektīvi, nopietni un konkrēti ietekmēt Komisijas lēmumu pieņemšanas procesu.

134 Ungārija vienīgi norāda, ka strīdīgo dokumentu izsniegšana varētu būtiski apdraudēt vienlīdzīgas attieksmes, nediskriminācijas un pārskatāmības principus, jo potenciālie uzaicinājuma iesniegt priekšlikumus EFOP 2.2.5 saņēmēji varētu iegūt informāciju, kas tiem sniegtu negodīgas konkurences priekšrocības.

135 Jānorāda, ka Ungārijas apgalvojumi nekādi nav pamatoti ne ar detalizētiem argumentiem, ne ar pierādījumiem, kas varētu apliecināt, ka pastāvētu faktisks negodīgas konkurences priekšrocības risks, ja strīdīgie dokumenti tiktu izsniegti, pirms valsts vadošā iestāde galīgi pieņem uzaicinājumu iesniegt priekšlikumus EFOP 2.2.5.

136 Turklāt, kā izriet no judikatūras, ar vienkāršu atsauci uz negatīvu seku risku saistībā ar piekļuvi iekšējiem dokumentiem un iespējamību, ka ieinteresētās personas varētu ietekmēt procesu, nevar pietikt, lai pierādītu, ka minēto dokumentu publiskošana nopietni kaitētu attiecīgās iestādes lēmumu pieņemšanas procesam (spriedums, 2017. gada 13. jūlijs, *Saint-Gobain Glass Deutschland*/Komisija, C-60/15 P, EU:C:2017:540, 83. punkts).

137 Ungārija arī nav sniegusi precizējumus, kas ļautu apstrīdēt Komisijas analīzi, saskaņā ar kuru strīdīgo dokumentu izsniegšana apstrīdētā lēmuma pieņemšanas datumā nevarēja apdraudēt notiekošo lēmumu pieņemšanas procesu saistībā ar uzaicinājuma iesniegt priekšlikumus EFOP 2.2.5 pabeigšanu, jo šī uzaicinājuma iesniegt priekšlikumus saturs šajā datumā bija publiski pieejams tiešsaistē.

138 No judikatūras izriet, ka, izvērtējot risku, ka dokumenta izsniegšana varētu kaitēt interesēm, kas aizsargātas ar Regulas Nr. 1049/2001 4. pantu, Vispārējā tiesa var ņemt vērā faktu, ka dokumenta satura, kura izsniegšana tiek pieprasīta, būtība jau ir tikusi publiskota pirms tāda lēmuma pieņemšanas, ar kuru atteikta piekļuve minētajam dokumentam (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2014. gada 3. jūlijs, Padome/*in 't Veld*, C-350/12 P, EU:C:2014:2039, 60. punkts).

139 Turklāt Komisija norāda, ka visi Komisijas izdotie dokumenti ir tikuši paziņoti trešajai personai, kas ir pieteikuma iesniedzējs. Līdz ar to tās rīcībā ir precīzas zināšanas par Komisijas un Ungārijas iestāžu apspriežu par uzaicinājuma iesniegt priekšlikumus EFOP 2.2.5 projektu kontekstu un tēmu.

140 Tādējādi judikatūrā noteiktais pienākums Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta pirmo daļu vērtēt šauri liek konstatēt, ka Ungārija nav pierādījusi, ka strīdīgo dokumentu izsniegšana datumā, kurā tā tika pieprasīta, būtu radījusi faktisku un nopietnu kaitējumu lēmumu pieņemšanas procesam saistībā ar uzaicinājuma iesniegt priekšlikumus EFOP 2.2.5 pabeigšanu.

141 Līdz ar to Komisija ir pamatoti uzskatījusi, ka šīs lietas īpašajos apstākļos Ungārijas izvirzītais pamats par negodīgas konkurences priekšrocības risku nav pamatots.

142 Tādējādi trešā pamata trešā daļa jānoraida kā nepamatota un līdz ar to trešais pamats jānoraida kopumā.

Par ceturto pamatu – Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešā ievilkuma pārkāpumu

143 Šī pamata atbalstam Ungārija apgalvo, ka tad, ja Vispārējā tiesa nospriestu, ka Komisijas dalītās pārvaldības darbība neietilpst tās lēmumu pieņemšanas procesā, nav nekādu šaubu, ka šī darbība būtu jāuzskata par tādu, kas ietilpst Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešajā ievilkumā minēto izmeklēšanas darbību piemērošanas jomā.

144 Jānorāda, ka Ungārija nekādi nepamato savu apgalvojumu, saskaņā ar kuru Komisijas dalītās pārvaldības darbība būtu jāuzskata par tādu, kas ietilpst Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešajā ievilkumā minēto izmeklēšanas darbību piemērošanas jomā.

145 Jāatgādina, ka saskaņā ar Vispārējās tiesas Reglamenta 76. panta d) punktu ikvienā prasības pieteikumā jānorāda strīda priekšmets, izvirzītie pamati un argumenti, kā arī minēto pamatu kopsavilkums. Konkrētāk – prasības pieteikumā jāizskaidro tā pamata būtība, uz kuru balstīta prasība, un tādēļ vienīgi abstrakts šī pamata izklāsts Reglamenta prasībām neatbilst. Analoģiskas

prasības ir noteiktas, ja kāda pamata atbalstam ir izvirzīts iebildums (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2021. gada 10. marts, *Ayuntamiento de Quart de Poblet*/Komisija, T-539/18, nav publicēts, EU:T:2021:123, 102. punkts un tajā minētā judikatūra).

146 Tādējādi, ciktāl Ungārijas arguments, saskaņā ar kuru šajā lietā esot jāpiemēro Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešais ievilkums, neatbilst Reglamenta 76. panta d) punktā minētajām prasībām, tas jānoraida kā nepieņemams.

147 Tātad ceturtais pamats un attiecīgi prasība kopumā ir jānoraida.

Par tiesāšanās izdevumiem

148 Atbilstoši Reglamenta 134. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram nolēmums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram nolēmums ir labvēlīgs.

149 Tā kā šajā gadījumā Ungārijai spriedums ir nelabvēlīgs, tai jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ieskaitot tiesāšanās izdevumus par pagaidu noregulējuma tiesvedību.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (devītā palāta paplašinātā sastāvā)

nospriež:

1) Prasību noraidīt.

2) Ungārija atlīdzina tiesāšanās izdevumus, ieskaitot tos, kas saistīti ar pagaidu noregulējuma tiesvedību.

Truchot Kanninen Buttigieg

Sampol Pucurull Perišin

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2024. gada 10. jūlijā.

[Paraksti]